

Hy Tise om Herbanemoreen ved Mjødalen.

V box 13:373

846009346

(Mel: „Maren Kottepige“ eller „Nu tænker jeg“).

En frygtelig Historie
Den skal I nu faa høre.
Jeg sad paa Banen i Rupee
Dg sku' til Drammen kjøre.
Ei nogen Fare ante vi,
Vi sad i alstensk go' No;
Men De kan tro, at pludselig
Der blev en anden Moro.

For, som i dybest Fred vi sad
Paa vore Grantræbænker,
Dg nød en liden Dram saa glad
Dg ei paa Fare tænker,
Saa høres pludselig et Klaff,
Saa vi af Bænken trimsler.
I Nakkens faar vi høer en Dast,
Saa ordentlig det svimler.

I Bognen laa vi der, som Silb
I Tønden pleier ligge.
Hvorledes det var gaaet til,
Det skjønte vi slet ikke.
Men endelig jeg ud da slap
Af disse svære Klemmer
Med en afreven Buxeknap
Men ellers hele Lemmer.

Jo, jeg fik se en deilig Veg,
Det kan de sagtens fatte.
Lokomotiverne de streg,
Som om de var besatte.
De laa i Bækkens væltet sliig —
Hvad skulde de vel gjøre?
De kan jo ikke reise sig,
For de kan bare kjøre!

Ulykker var der mange af,
Som vel det var at vente.
En Krinoline fandt sin Grav, —
Den eiede en Vente.
Et Syn var rædselsfuldt forjand,
Det kan De vel begribe:
Bed Siden af mig laa en Mand
Med knættet — Tobakspibe.

Man Skylben gav en Pensjemand
Paa Banen der i Vester.
Men efter andres Ord var han
Egentlig Stationsmester,
Desuden Godsreppitor,
(Hans Arbeid var lidt blandet),
Portør og Sjouer, Billettør
Samt meget mere Andet.

Dog endnu Et jeg glemte vist
Blandt det, jeg her opregned:
At Manden var Telegrafist;
Som sliig han var betegnet,
Sig, maa man ei beundre sliig
Mangfoldig en Oplæring?
Tilslut maa han vel lære sig
At blive Skurekjerring!

Dg vore Stormænd, som forstaar
At skabe sliige Nare,
De skal ha' Tak og Ære for
Hvad de for Landet vare.
Dg derfor si'er jeg: lytter til
Nu Alle, som har Øren.
Et Leve vi udbringe vil
For Banedirektøren!

[Zetlitz, Jens]
Den Anden.

Bekjendt Melodi.

At Slynkler hæves til Vrens Top,
At Smiger næstes, og Sandhed tigger,
At Rige sluger de Arme op,
Dg Dyden nogen paa Gaden ligger,
At gyldne Stjerner Dg tomme Kjerner
Forenes ofte, meer end gjerne,
Det ser man tit.

0 10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40
0
10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40
0
D! I, som sukkede tit med mig,
Naar Dyd og Sandhed blev underkuet,
Naar den blev æret fornem og rig,
Som Lov og Bøddel har ofte truet,
Forglemmer Daarer, Der albrig saarer
En Slægt som Himlen har skabt til Daarer,
Dg værer glad! —

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40
0
10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40
0
Da Nattens Forbud Tusmørket laa
Paa halve Jorden og den var rolig,
En Glands med et jeg i Østen saa:
Gud Euan kom fra Olympens Bolig,
Kun sjelbent vadstet, Men sed og ladstet,
Han ned ad Fjeldet barsodet. trasted
Dg ravede.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40
0
10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40
0
Han nærmed' sig til det Sted jeg sad,
I Gudens Nashn stod malet Glæde,
Søn sagde han: du bør være glad!
Lad Patrioter forgjebes græde!
Naar Ondt kun lykkes, og Landet trykkes,
Dg Ketten selv af dens Tjener rykkes,
Saa tøm dit Glas.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40
0
10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40
0
Jeg tog hans Bæger og tømte det,
Dg glemte Landet og Landets Daarer,
Dg fandt at Narren har stedsse Ket,
Som spotter med Heraklidsens Daarer;
Jeg hyldeb Glæde Forsvoer at græde
Dg lovede Euan: kun ham at kvæde;
Gjør I som jeg.